

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: 17Sas/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0923100216
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Dorič, PhD.
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2024:0923100216.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach, sudcom JUDr. Pavlom Doričom, PhD., v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX, XXX XX C. D., právne zastúpená: JUDr. Martin Bicko, advokát, so sídlom Dukelská 972/7, 017 01 Považská Bystrica, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, 913 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 19929-2/2023-BA zo dňa 02.05.2023, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Účastníkom n e p r i z n á v a právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Správnu žalobou doručenu Správnomu súdu v Košiciach (ďalej aj súd) dňa 10.07.2023 sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovanej č. 19929-2/2023-BA zo dňa 02.05.2023 ako aj zrušenia rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočky Košice (ďalej aj správny orgán prvého stupňa) č. 2295/2023-KEM-DvN zo dňa 01.02.2023 a vrátenia jej veci na ďalšie konanie. Žiadala tiež priznať náhradu trov konania.

Administratívne konanie

2. Sociálna poisťovňa, pobočka Košice ako správny orgán prvého stupňa, vydala dňa 01.02.2023 rozhodnutie č. 2295/2023-KEM-DvN podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon o sociálnom poistení) a čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej aj Nariadenie), v ktorom dospela k záveru, že žalobkyňa nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom rozhodla žalovaná rozhodnutím č. 19929-2/2023-BA zo dňa 02.05.2023 (ďalej aj napadnuté rozhodnutie alebo preskúmané rozhodnutie), a ktorým žalovaná odvolanie žalobkyne zamietla v celom rozsahu a rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Košice č. 2295/2023-KEM-DvN zo dňa 01.02.2023 potvrdila.

3. Žalovaná v napadnutom rozhodnutí citovala ustanovenia zákona o sociálnom poistení, články Nariadenia a články Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej aj vykonávacie nariadenie), a tiež uviedla, že podľa informačného systému Sociálnej poisťovne žalobkyňa bola zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 30.08.2022. Žiadosť o dávku

v nezamestnanosti bola postúpená Sociálnej poisťovni, pobočka Košice dňa 15.09.2022. Podkladom na vydanie rozhodnutia boli údaje v informačnom systéme Sociálnej poisťovne, údaje z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice potrebné na posúdenie nároku na dávku v nezamestnanosti, potvrdenie kompetentnej inštitúcie príslušného štátu Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, P45, výplatné pásky, kúpna zmluva, záložná zmluva k nehnuteľnosti, stavebné povolenie, svedectvo o krste detí, rozhodnutie o povolení plniť povinnú školskú dochádzku mimo územia SR, oznámenie o výsledku komisionálnych skúšok, rozhodnutie o prijatí do centra pedagogicko-psychologického poradenstva a prevencie, vysvedčenia, letenky, prepúšťacia správy z nemocnice.

4. Žalovaná uviedla, že žalobkyňa v období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t. j. od 30.08.2018 do 29.08.2022, žalobkyňa nepreukázala žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by jej bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. V zmysle § 104 ods. 1 zákona na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti sa vyžaduje doba poistenia v nezamestnanosti najmenej 730 dní v období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa v zmysle § 104 ods. 1 zákona nespĺnila základnú podmienku priznania nároku na dávku v nezamestnanosti.

5. Žalovaná ďalej uviedla, že podľa spisového materiálu pracovala žalobkyňa v posudzovanom období na území Spojeného kráľovstva (na konci prechodného obdobia žalobkyňa podliehala britským právnym predpisom, a preto sa na ňu počas jej pobytu v Spojenom kráľovstve vzťahovali ustanovenia základného a vykonávacieho nariadenia). V tejto súvislosti uvádzame, že na preukázanie dôb poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých v rámci členského štátu Európskej únie, resp. Spojeného kráľovstva, je potrebné príslušnej pobočke Sociálnej poisťovne predložiť formulár osvedčujúci obdobia, počas ktorých bola dotknutá osoba poistená v nezamestnanosti na území členského štátu Európskej únie, resp. Spojeného kráľovstva, potvrdený príslušnou zahraničnou inštitúciou. Príslušná britská inštitúcia v bode 4. formulára SED U002, ktorý bol elektronicky importovaný do informačného systému Sociálnej poisťovne dňa 24.01.2023, osvedčila, že žalobkyňa bola na území Spojeného kráľovstva poistená v nezamestnanosti od 30.08.2018 do 16.08.2022. V konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti sa posudzuje zachovanie väzieb žalobkyne na území Slovenskej republiky na základe celkového zhodnotenia všetkých dostupných informácií, t. j. údajov a skutočností známych z rozhodovacieho procesu a údajov osvedčených žalobkyňou v podrobnom Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, ktoré bolo Sociálnej poisťovni, pobočka Košice, predložené dňa 03.10.2022. Rovnako bolo prihliadnuté i na údaje vyplývajúce z dokumentov, ktoré žalobkyňa predložila v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, zo dňa 03.10.2022, žalobkyňa uviedla, že sa na území Spojeného kráľovstva zdržiavala od júla 2005 do augusta 2022 (17 rokov), čo je nutné považovať za dlhodobý pobyt. Z informačného systému Sociálnej poisťovne bolo zistené, že pred odchodom do zahraničia bola žalobkyňa poistená v nezamestnanosti na území Slovenska v jednom pracovnom pomere, ktorý trval od 07.07.2003 do 31.01.2005 (t. j. 1 rok a 7 mesiacov). Pracovná história žalobkyne je prevažne spojená s územím Spojeného kráľovstva, kde pracovne pôsobila viac ako 17 rokov. Vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, zo dňa 03.10.2022, žalobkyňa uviedla, že jej posledný pracovný pomer na území Spojeného kráľovstva trval od 10. 01.2011 do 16.08.2022. Tento pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú a bol ukončený z podnetu žalobkyne. Súčasne žalobkyne osvedčila, že počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí si zamestnanie na Slovensku nehľadala. Na základe všetkých zistených skutočností možno jej pracovnú situáciu v Spojenom kráľovstve jednoznačne hodnotiť ako stabilnú, s dlhodobou prioritnou orientáciou na britský pracovný trh, jej rodinného stavu a rodinných väzieb - vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, zo dňa 03.10.2022, žalobkyňa uviedla, že sa v Spojenom kráľovstve dlhodobo zdržiavala spoločne s najbližšími osobami - s druhom a ich dvoma maloletými deťmi, narodenými v roku 2011 a 2013 v Spojenom kráľovstve. Počas pobytu žalobkyne v Spojenom kráľovstve sa na Slovensku zdržiavali jej rodičia a súrodenci. Žalobkyňa vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, zo dňa 03.10.2022, osvedčila, že sa na Slovensko vracala 2-krát ročne na 1-3 týždne, jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná – žalobkyňa v Spojenom kráľovstve bývala spoločne s druhom a ich maloletými deťmi v podnájme, ktorý počas 17-ročného pobytu zmenila 4-krát. Na Slovensku spolu s druhom vlastní nehnuteľnosť na bývanie - rodinný dom (kolaudácia v septembri 2022). V čase návratov na Slovensko počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí bývala v spoločnej domácnosti s rodičmi, členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely - žalobkyňa bola

zamestnaná na území Spojeného kráľovstva, takže daňové povinnosti si plnila na tomto území, z čoho je zrejmé, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania, t. j. Spojené kráľovstvo.

6. Žalovaná pokračovala, že v súlade s Rozhodnutím Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2, z 12. júna 2009 (o rozsahu pôsobnosti čl. 65 ods. 2 Nariadenia) je v súčasnosti prijateľné prenesenie zodpovednosti za platbu dávok z príslušného štátu na štát bydliska v prípade cezhraničných pracovníkov (t. j. pracovníkov, ktorí sa do štátu bydliska spravidla denne alebo aspoň raz za týždeň vracajú) a určitých kategórií pracovníkov, ktorí udržiavajú úzke spojenia aj so svojimi krajinami pôvodu. Už by viac nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine pôvodu. Na dôvazok žalobkyňa sa v Spojenom kráľovstve zdržiavala spoločne s najbližšími osobami - druhom a maloletými deťmi. V tejto súvislosti ďalej žalovaná uviedla, že možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte inom, ako v štáte posledného zamestnania, je len výnimkou zo všeobecného pravidla, ktoré určuje, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania, lebo v tomto štáte platila poisťňa pre prípad nezamestnanosti. Tým sa podporí rovnomerné a spravodlivé rozdeľovanie finančných nákladov medzi inštitúciami prijímajúcimi poisťňu a následne medzi inštitúciami vyplácajúcimi dávky. Cieľom nariadenia je podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poisťňu v nezamestnanosti a zároveň aj to, aby tento štát niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti. Pri uplatnení nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte posledného zamestnania sa neskúma, aké väzby má žiadateľ v tejto krajine, ale doby poisťňenia dosiahnuté podľa jeho legislatívy sa zohľadnia automaticky, čo však nezabezpečuje automaticky vznik nároku na dávku v nezamestnanosti.

7. Žalovaná dodala, že mala zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Spojeného kráľovstva. Podľa údajov nachádzajúcich sa na internetovej stránke www.gov.uk/4obseekers-allowance nie je potrebné požiadať príslušnú britskú inštitúciu o dávku v nezamestnanosti osobne, ale je možné žiadosť v tejto veci podať elektronicky. V tejto súvislosti zdôrazňujeme, že nezamestnané osoby, ktoré dosiahli doby poisťňenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie nemajú v zmysle ustanovení základného a vykonávacieho nariadenia právo výberu členského štátu Európskej únie, v ktorom si uplatnia nárok na dávku v nezamestnanosti. Fyzická osoba vykonávajúca zárobkovú činnosť v členskom štáte Európskej únie, podlieha právnym predpisom tohto štátu, a teda je v tejto krajine aj sociálne poisťňená podľa podmienok vnútroštátnej legislatívy. Koordinačné predpisy určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba v zmysle čl. 64 základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie, t. j. aj na územie Slovenskej republiky.

8. Žalovaná tiež uviedla, že v zmysle britských právnych predpisov je jedným z dôvodov vylučujúcich priznanie nároku na dávku v nezamestnanosti ukončenie pracovného pomeru z podnetu zamestnanca a vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, zo dňa 03.10.2022, žalobkyňa uviedla, že jej posledný pracovný pomer v Spojenom kráľovstve bol ukončený z jej podnetu. Je teda dôvodný predpoklad, že žalobkyni by podľa britských právnych predpisov nárok na dávku v nezamestnanosti nevznikol. Podľa názoru odvolacieho orgánu žalobkyňa nemôže tento fakt zvrátiť tým, že sa domáha vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, hoci aj takom, kde si zachovala isté väzby. Žalobkyňa si mala a mohla uviesť dôsledky svojho konania (ukončenie pracovného pomeru z vlastného podnetu), z čoho odvolací orgán vyvodzuje jej uznanie s následným nezabezpečením po strate zamestnania. Pokiaľ by žalobkyni podľa britských právnych predpisov, teda v štáte, kde mala posledné zamestnanie a odvádzala poisťňu, v dôsledku jej konania (skončenie pracovného pomeru z vlastného podnetu) nárok na dávku v nezamestnanosti nevznikol, odvolací orgán nenachádza právny základ, na základe ktorého by tento nárok mal navrhovateľke vzniknúť na Slovensku /čo je plne v súlade s čl. 5 písm. b) základného nariadenia/.

9. V závere žalobkyňa konštatovala, že napadnuté rozhodnutie nevychádza zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu. V tejto súvislosti uvádzame, že v rozpore s § 196 ods. 6 zákona žalobkyňa uvedenú námietku bližšie nešpecifikovala a neuviedla na základe čoho považuje skutkový stav

veci za nedostatočne zistený, na ktoré skutočnosti nebolo v konaní o jej nároku na dávku v nezamestnanosti prihladené, príp. ktoré skutočnosti mali byť podľa jej názoru v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti dôslednejšie zistené a preukázané. V prvostupňovom konaní a ani v odvolaní žalobkyňa nenavrhla na zistenie skutkového stavu veci vykonanie žiadnych ďalších dôkazov. Súčasne zdôrazňujeme, že nárok žalobkyne na dávku v nezamestnanosti bol posúdený v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona i koordinačných predpisov. V konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti bolo žalobkyňi umožnené uviesť všetky skutočnosti, o ktorých sa domnieva, že môžu byť významné pri posudzovaní jej centra záujmov počas pobytu v zahraničí. Na všetky zistené a preukázané skutočnosti bolo pri posudzovaní jej nároku na dávku v nezamestnanosti prihladené. Skutkový stav veci teda odvolací orgán považuje za presne a úplne zistený. Žalovaná z uvedených dôvodov odvolanie žalobkyne zamietla a potvrdila rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa o nepriznaní nároku na dávku v nezamestnanosti žalobkyňi.

Správna žaloba, vyjadrenie žalovanej k žalobe, replika žalobkyne

10. Žalobkyňa v správnej žalobe namietala, že odôvodnenie rozhodnutie žalovanej je nesprávne, nevychádza zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu, je nezrozumiteľné a nezákonné.

11. V odôvodnení správnej žaloby žalobkyňa uviedla, že žalovaná spolu s prvostupňovým správnym orgánom nepochopiteľne žiadnym relevantným spôsobom sa nevysporiadala s tou skutočnosťou, že sa vrátila a usadila na Slovensko s úmyslom žiť, bývať a vychovávať svoje deti na Slovensku. Hlavným dôvodom na návrat bola práve tá skutočnosť, že Slovenskú republiku považuje za miestom svojho bydliska, miestom kde chce trvalo vychovávať svoje deti a žiť svoj život v blízkosti svojich rodičov, s ktorými počas celej doby života vo Veľkej Británii udržiavala nepretržitý kontakt. V podanej žiadosti a aj v podanom odvolaní uviedla, na Slovensku vlastní rozostavený dom, má tu zachované väzby s rodinou. Do Veľkej Británie odišla v roku 2005 za lepšie platenou prácou a taktiež, aby sa zdokonalila v angličtine a nasporila peniaze na vlastné bývanie. Vo Veľkej Británii nemala v pláne ostať natrvalo iba kým si nenašetrí dostatok finančných prostriedkov, ktoré by jej pomohli pri usadení sa na Slovensku tak ako som vždy chcela najmä preto, že tu má väzby, rodinu a priateľov. Počas celého pobytu vo Veľkej Británii mala trvalý pobyt na Slovensku na adrese D. XXX, E., 044 43. V Anglicku spoznala svojho terajšieho partnera, s ktorým sa rozhodli kúpiť si pozemok na Slovensku a ďalej šetriť na spoločné bývanie. Počas celej doby vo Veľkej Británii bývali v podnájme a ich plány v šetrení na vysnívaný dom im nabúrali narodenie detí. Stavbu domu napokon začali v roku 2018 v C. D. a každoročne platili daň z pozemku a neskôr daň z nehnuteľnosti. Počas celého pobytu vo Veľkej Británii sa zaujímal o dianie na Slovensku, rodinu a priateľov a snažila som sa nájsť vhodné pracovné miesto najmä prostredníctvom internetu, ale aj rodiny a priateľov. Na Slovensku absolvovala aj operáciu. Na Slovensku bývajú jej rodičia, sestra a dvaja bratia s ktorými máme navzájom výborné vzťahy. Sestrinej dcére je krstnou mamou a s bratovým deťmi si taktiež skvele rozumieme. Návštevy na Slovensko som uskutočňovala dlhodobejšie, vždy viac krát do roka počas dovolenky kedy som na Slovensku trávila čas s rodičmi, súrodencami a ich rodinami a taktiež s priateľmi. V kratších intervaloch som Slovensko navštevovala hlavne kvôli zlému zdravotnému stavu rodičov, rodinným oslavám a kvôli riešeniu záležitostí okolo výstavby domu. Kvôli deťom, ktoré sú na Slovensku pokrstené a taktiež tu od prvého ročníka absolvovali každý rok komisionálne skúšky na ZŠ B. F. C., chceli dokončiť výstavbu domu čím skôr a snažili sa vybaviť hypotekárny úver. Všetko sa skomplikovalo príchodom Covidu a ich plány na návrat na Slovensko museli odložiť. Pracovný pomer s posledným zamestnávateľom a všetky väzby vo Veľkej Británii ukončila z dôvodu, že chcela odísť pracovať a usadiť sa na Slovensku. Na Slovensku mala po celý čas otvorený bankový účet, záložnú zmluvu, zmluvu s mobilným operátorom a zmluvy s dodávateľmi energií..

12. Žalobkyňa ďalej v správnej žalobe uviedla, že skúmanie okolností uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia nemožno zúžiť len na posudzovanie dĺžky pobytu a stability zamestnania, či platenie daní a odvodov, nakoľko sa jedná o demonštratívny výpočet. Uvedené ustanovenia je nutné vykladať vo vzájomnej súvislosti, bez ohľadu na fiškálny záujem štátu tak, aby dali objektívnu odpoveď o zachovaní alebo nezachovaní si bydliska, centra záujmov, na území toho ktorého členského štátu. Podľa názoru súdu dĺžka pobytu, či stabilita zamestnania vo Veľkej Británii, ako aj plnenie daňových povinností voči tomuto členskému štátu, by nemali predstavovať zásadné ukazovatele v súvislosti s posudzovaním zachovania centra záujmov v tom ktorom členskom štáte. Zobrať do úvahy je potrebné i ďalšie, nie len tam ako príklad uvedené okolnosti, v ich vzájomnej súvislosti. Žalobkyňa má za to, že správne orgány

sa relevantným spôsobom nevysporiadali s jej tvrdeniami, že na Slovensko sa vrátila s úmyslom žiť, bývať a vychovávať tu svoje deti a byť v styku s rodinou a priateľmi. Hlavným dôvodom na jej návrat na Slovensko bola práve tá skutočnosť, že Slovenskú republiku považuje za miesto svojho bydliska, miesto kde chce trvalo vychovávať svoje deti a žiť svoj život v blízkosti svojich rodičov, s ktorými počas celej doby života vo Veľkej Británii udržiavala nepretržitý kontakt, platila poplatky za komunálny odpad, miestne dane, poplatky za energie a pod. Domov som sa vrátila po čiastočnom vyplatení dlhu úverovej banke, teda dôvodom vycestovania do Veľkej Británie bola nepochybne aj nepriaznivá finančná situácia.

13. K správnej žalobe sa písomným podaním zo dňa 06.09.2023 vyjadrila žalovaná, ktorá v podstate zhrnula skutkový a právny stav uvedený v žalobe napadnutom rozhodnutí žalovanej. Nad rámec tohto zhrnutia, v reakcii na kľúčové žalobné námietky uviedla žalovaná, že, v prvostupňovom konaní ani v druhostupňovom konaní a napokon ani v žalobe žalobkyňa nenavrhol na dôkladnejšie zistenie skutkového stavu veci vykonanie žiadnych ďalších dôkazov. Vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, ktoré žalobkyňa osvedčila svojím podpisom dňa 03.10.2022, jej bolo umožnené uviesť všetky skutočnosti, o ktorých sa domnievala, že môžu byť významné pri posudzovaní jej centra záujmov počas pobytu v zahraničí. Na všetky zistené skutočnosti bolo v konaní o nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti prihladené. Vykonané dokazovanie vo veci bydliska žalobkyne teda žalovaná považuje za presné a úplné. Ďalej žalovaná pokračovala, že žalobkyňa tvrdí, že žalovaná sa žiadnym spôsobom nevysporiadala so skutočnosťou, že sa vrátila a usadila na Slovensku s úmyslom žiť, bývať a vychovávať svoje deti na Slovensku. V tejto súvislosti opakovane zdôrazňujeme, že v súlade s čl. 65 ods. 2 základného nariadenia preukázanie zachovania bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí sa hodnotí najmä počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu Európskej únie. Z uvedeného dôvodu je pri posúdení miesta bydliska žalobkyne irelevantné, že po ukončení zárobkovej činnosti v zahraničí sa vrátila na Slovensko, kde chce žiť a bývať. súvislosti s tvrdením žalobkyne, že jej úmysel je žiť, bývať a vychovávať deti na Slovensku, zároveň uvádzame, že k totožnej námietke žalobkyne - k posúdeniu jej úmyslu, sa žalovaná podrobne vyjadrila v napadnutom rozhodnutí (str. č. 9). Na doplnenie poukazujeme na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, Sp. zn. 7Ssk/105/2022, zo dňa 26. apríla 2023, v ktorom Najvyšší správny súd Slovenskej republiky jednoznačne uviedol, že „úmysel dotknutej osoby je len subsidiárnym spôsobom určenia jej bydliska, ak kritériá podľa odseku 1 /čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia/ nevedú k jeho jednoznačnému ustáleniu. Okrem toho z citovaného ustanovenia /čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia/ vyplýva, že úmysel osoby sa posudzuje na základe objektívnych skutočností a okolností, a preto nestačí len jej tvrdenie, že mala úmysel za miesto svojho bydliska považovať Slovenskú republiku. Uvedené právne posúdenie je v zhode s konštantou judikatúrou kasačného súdu.“

14. V žalobe žalobkyňa poukazuje na skutočnosti, ktoré podľa jej názoru svedčia o zachovaní bydliska na Slovensku počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí. K totožným námietkam žalobkyne sa žalovaná vyčerpávajúco vyjadrila na str. č. 7 - č. 9 napadnutého rozhodnutia, preto nepovažujeme za účelné opakovane uvádzať totožné argumenty k namietaným skutočnostiam. Žalobkyňa v žalobe uvádza, že skúmanie okolností uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia nie je možné zúžiť len na posudzovanie dĺžky pobytu, stability zamestnania a platenie daní a odvodov, pretože sa jedná len o demonštratívny výpočet. Ďalej zdôrazňuje, že uvedené ustanovenie je nutné vykladať vo vzájomnej súvislosti a bez ohľadu na fiškálny záujem štátu. Žalovaná zásadne vylučuje, že by v konaniach o nároku na dávku v nezamestnanosti bolo prihladené na fiškálne záujmy štátu. Nárok žalobkyne na dávku v nezamestnanosti bol posúdený výlučne v zmysle príslušných právnych predpisov. Súčasne žalovaná konštatuje, že z dôvodu právnej istoty účastníkov konania je nutné, aby pri posudzovaní miesta bydliska dotknutých osôb bolo postupované jednotne, t. j. podľa jednoznačne stanovených kritérií, ktoré sú objektívne a preukázateľné. Kritériá na posúdenie bydliska nie sú definované v žiadnom inom ustanovení koordinačných predpisov, jedine v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. V zmysle tohto ustanovenia sa za rozhodujúce skutočnosti preukazujúce miesto bydliska dotknutej osoby považujú dĺžka a trvalosť prítomnosti v členskom štáte Európskej únie - čl. 11 ods. 1 písm. a) vykonávacieho nariadenia a situácia dotknutej osoby (a to pracovná, rodinná, bytová situácia, a ktorý štát sa považuje za bydlisko dotknutej osoby na daňové účely) - čl. 11 ods. 1 písm. b) vykonávacieho nariadenia. Uvedené skutočnosti žalovaná posudzuje komplexne, vo vzájomnej súvislosti a s prihladením na všetky zistené skutočnosti. Na základe tohto posúdenia bolo jednoznačne preukázané, že počas výkonu zárobkovej činnosti v Spojenom kráľovstve si žalobkyňa bydlisko na území Slovenska nezachovala.

15. Žalovaná považuje za nutné zdôrazniť, že zo základného nariadenia je jednoznačné, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si nezamestnané osoby mali uplatniť v štáte posledného zamestnania, kde boli pre prípad nezamestnanosti poistené. Žalobkyňa bola dlhodobo zamestnaná, a teda aj odvádzala povinné poistné na poistenie v nezamestnanosti na území Spojeného kráľovstva, preto si o dávku v nezamestnanosti mala požiadať v Spojenom kráľovstve. Z koordinačných predpisov nevyplýva právo osôb pracujúcich v členskom štáte Európskej únie uplatniť si nároky na sociálne zabezpečenie v ktoromkoľvek inom členskom štáte a požadovať bezpodmienečné zohľadnenie dôb poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých na inom území na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. Účelom uvedeného je zabrániť zneužívaniu sociálneho systému v podobe výberu členského štátu, v ktorom si nezamestnaný uplatní nárok na dávku v nezamestnanosti (napr. z dôvodu možnosti priznania vyššej výšky dávky v nezamestnanosti). Poukazujeme na skutočnosť, že nezamestnané osoby, ktoré dosiahli doby poistenia v nezamestnanosti len na území štátu pôvodu nemajú právo výberu členského štátu Európskej únie, v ktorom požiadajú o dávku v nezamestnanosti (nezamestnané osoby, ktoré v posudzovanom období dosiahli dobu poistenia len na území Slovenskej republiky, si o dávku v nezamestnanosti nemôžu požiadať v inom členskom štáte a požadovať bezpodmienečne zohľadnenie doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnutej na území Slovenskej republiky na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti na území iného členského štátu. Takúto dobu by dotknutý členský štát zohľadnil len v prípade existencie pevných väzieb /bydliska/ predmetnej osoby na jeho území). Neskúmanie miesta bydliska počas výkonu činnosti zamestnanca v členskom štáte Európskej únie, by tak neoprávnene zvýhodňovalo žiadateľov o dávku v nezamestnanosti, ktorí dosiahli doby poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu, a to tým, že by mali právo výberu, či si o dávku v nezamestnanosti požiadajú na území členského štátu, kde naposledy pracovali, alebo v štáte pôvodu (a to v závislosti od toho podľa ktorých právnych predpisov im nárok na dávku v nezamestnanosti vôbec vznikne, resp. podľa výšky tejto dávky). V nadväznosti na uvedené žalovaná súčasne zdôrazňuje, že automatické zohľadnenie miesta bydliska u osôb vykonávajúcich zárobkovú činnosť v zahraničí by nebolo korektné voči osobám poisteným v nezamestnanosti na území Slovenska. V prípade, že sa stane nezamestnanou osoba poistená v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy a požiada o dávku v nezamestnanosti, po splnení zákonných podmienok je jej táto vyplácaná zo systému sociálneho poistenia, do ktorého dlhodobo finančne prispievala zo svojho príjmu a výška tejto dávky je priamo závislá od výšky dosahovaného príjmu. V prípade automatického zohľadnenia miesta bydliska na Slovensku u osôb poistených v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie by bola dotknutým osobám priznaná dávka v nezamestnanosti zo systému sociálneho poistenia, na ktorom sa vôbec, príp. len v zanedbateľnej miere podieľali, a to vo výške závisiacej od príjmu, ktorý dosahovali v zahraničí, čo je zvyčajne nepomerne vyššia suma ako dosahujú (hoci aj v rovnakých profesiách) zamestnanci na Slovensku. Takýto postup žalovaná nepovažuje za správny.

16. Na základe vyššie uvedených skutočností považuje žalovaná zistenie skutočného stavu veci za presné a úplné. V konaní o nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti boli bez pochybností preukázané všetky rozhodujúce skutočnosti - doba trvania poistenia v nezamestnanosti žalobkyne v zahraničí, charakter vykonávanej činnosti v zahraničí, jej rodinná aj bytová situácia a ktorý členský štát sa považuje za bydlisko žalobkyne na daňové účely. Nakoľko žalobkyňa nemala počas posledného zamestnania v Spojenom kráľovstve zachované bydlisko na území Slovenskej republiky a bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nebola poistená v nezamestnanosti v zmysle slovenských právnych predpisov, nebolo možné doby poistenia v nezamestnanosti získané na území Spojeného kráľovstva zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia. Žalovaná preto navrhla správnu žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

17. V replike doručenej súdu dňa 09.11.2023 žalobkyňa zotrvala na svojich žalobných dôvodoch. Ďalej vo svojom podaní argumentovala, že doba 17 rokov pobytu v Spojenom kráľovstve od roku 2005 do augusta 2022 sa má považovať za mimoriadne dlhý pobyt. Do spojeného Kráľovstva odišla v čase, keď som mala cca 22 rokov. Podstatné je, že na Slovensku jej ostali zachované väzby a aj na Slovensko sa vrátila a tu usadila a plánuje tu dožiť. K bytovej situácii uviedla, že výklad bytovej situácia, ako ju vykladá žalovaná je nesprávny. Práve to, že v Spojenom kráľovstve mala bývanie iba formou prenájmu svedčí o tom, že sa tam nechcela viazať a vlastniť nehnuteľnosť. Túto naopak nadobudla práve tu na Slovensku. Nie je úplne pravdou, že by si všetky daňové povinnosti plnila v Spojenom kráľovstve. Na Slovensku platila dane z nehnuteľnosti, DPH pri nákupoch a pod. Navyše tvrdenie, že platenie daní má byť smerodajným faktorom neobstojí, nakoľko ak toto umožňuje daňový systém a nemôže mi to

byť na škodu. Ostatné skutočnosti považuje iba za zopakovanie už doteraz právne bezvýznamných skutočností.

18. Replika bola žalovanej doručená dňa 10.11.2023, no žalovaná na repliku duplikou nereagovala.

Relevantná právna úprava a právny názor správneho súdu

19. Správny súd konajúc v súlade s ustanoveniami zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj SSP) v konaní o správnej žalobe v sociálnych veciach podľa § 199 a nasl. SSP, preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutia správnych orgánov, ako aj priebeh administratívneho konania, ktoré predchádzalo ich vydaniu, a bez nariadenia pojednávania (v súlade s § 107 ods. 2 SSP), vyhlásil dňa 17.04.2022 rozsudok (oznámenie o termíne verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené dňa 03.04.2024), ktorým žalobu ako nedôvodnú zamietol a účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal.

20. Dňa 1. júna 2023 nadobudol účinnosť zákon č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý dňom svojej účinnosti zriadil Správny súd v Košiciach. Účinnosťou zákona výkon súdnictva prešiel od 1. júna 2023 z Krajského súdu v Košiciach a Krajského súdu v Prešove na Správny súd v Košiciach vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov.

21. Správny súd úvodom konštatuje, že z obsahu administratívneho spisu je zrejme, že žalobkyňa bola Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňa 30.08.2022 a dňa 15.09.2022 bola Sociálnej poisťovni, pobočka Košice doručená žiadosť žalobcu o nárok na dávku v nezamestnanosti. V posudzovanom období na území Spojeného kráľovstva (na konci prechodného obdobia žalobkyňa podliehala britským právnym predpisom, a preto sa na ňu počas jej pobytu v Spojenom kráľovstve vzťahovali ustanovenia základného a vykonávacieho nariadenia). Žalobkyňa osvedčila, že bola na území Spojeného kráľovstva poistená v nezamestnanosti od 30.08.2018 do 16.08.2022. V konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti sa posudzuje zachovanie väzieb žalobkyne na území Slovenskej republiky na základe celkového zhodnotenia všetkých dostupných informácií, t. j. údajov a skutočností známych z rozhodovacieho procesu a údajov osvedčených žalobkyňou v podrobnom Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, ktoré bolo Sociálnej poisťovni, pobočka Košice, predložené dňa 03.10.2022. Rovnako bolo prihliadnuté i na údaje vyplývajúce z dokumentov, ktoré žalobkyňa predložila v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, zo dňa 03.10.2022, žalobkyňa uviedla, že sa na území Spojeného kráľovstva zdržiavala od júla 2005 do augusta 2022 (17 rokov), čo je nutné považovať za dlhodobý pobyt. Z informačného systému Sociálnej poisťovne bolo zistené, že pred odchodom do zahraničia bola žalobkyňa poistená v nezamestnanosti na území Slovenska v jednom pracovnom pomere, ktorý trval od 07.07.2003 do 31.01.2005 (t. j. 1 rok a 7 mesiacov). Pracovná história žalobkyne je prevažne spojená s územím Spojeného kráľovstva, kde pracovne pôsobila viac ako 17 rokov. Vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, zo dňa 03.10.2022, žalobkyňa uviedla, že jej posledný pracovný pomer na území Spojeného kráľovstva trval od 10.01.2011 do 16.08.2022. Tento pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú a bol ukončený z podnetu žalobkyne. Súčasne žalobkyne osvedčila, že počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí si zamestnanie na Slovensku nehládala. Na základe všetkých zistených skutočností možno jej pracovnú situáciu v Spojenom kráľovstve jednoznačne hodnotiť ako stabilnú, s dlhodobou prioritnou orientáciou na britský pracovný trh, jej rodinného stavu a rodinných väzieb - vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, zo dňa 03.10.2022, žalobkyňa uviedla, že sa v Spojenom kráľovstve dlhodobo zdržiavala spoločne s najbližšími osobami - s druhom a ich dvoma maloletými deťmi, narodenými v roku 2011 a 2013 v Spojenom kráľovstve. Počas pobytu žalobkyne v Spojenom kráľovstve sa na Slovensku zdržiavali jej rodičia a súrodenci. Žalobkyňa vo Vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, zo dňa 3. októbra 2022, osvedčila, že sa na Slovensko vracala 2-krát ročne na 1-3 týždne, jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná - žalobkyňa v Spojenom kráľovstve bývala spoločne s druhom a ich maloletými deťmi v podnájme, ktorý počas 17-ročného pobytu zmenila 4-krát. Na Slovensku spolu s druhom vlastní nehnuteľnosť na bývanie - rodinný dom (kolaudácia v septembri 2022). V čase návratov na Slovensko počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí bývala v spoločnej domácnosti s rodičmi, členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely - žalobkyňa bola zamestnaná na území Spojeného kráľovstva, takže

daňové povinnosti si plnila na tomto území, z čoho je zrejmé, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania, t. j. Spojené kráľovstvo.

22. Podľa § 195 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v (ďalej aj zákon o sociálnom poistení), organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav vecí, a na ten účel obstará potrebné podklady na rozhodnutie. Podkladom na rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe organizačnej zložke Sociálnej poisťovne z jej činnosti. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne pri posudzovaní vecí objasňuje rovnako dôkladne všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

23. Podľa § 196 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, dôkazom je všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočného stavu vecí, najmä výpovede účastníkov konania a vyjadrenia účastníkov konania a svedkov, odborné posudky, znalecké posudky, správy, listiny, vyjadrenia a potvrdenia iných fyzických osôb a právnických osôb. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo skutočnosti známe z činnosti Sociálnej poisťovne.

24. Podľa § 196 ods. 6 a 7 zákona o sociálnom poistení, účastník konania je povinný navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne rozhodne, ktoré z dôkazov sa vykonajú. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne je povinná vykonať aj iné dôkazy, ktoré účastníci konania nenavrhli, ak sú potrebné na zistenie a objasnenie skutočného stavu vecí. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz osobitne a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti.

25. Podľa § 209 ods. 1 veta druhá a ods. 4 zákona o sociálnom poistení, rozhodnutie musí byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti. V odôvodnení rozhodnutia organizačná zložka Sociálnej poisťovne uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bola vedená pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodovala.

26. Podľa § 104 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

27. Podľa § 104 ods. 6 zákona o sociálnom poistení, rok poistenia v nezamestnanosti je 365 dní poistenia v nezamestnanosti.

28. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2 (čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

29. Slovenská republika vstupom do Európskej únie preniesla časť svojich právomoci na Európsku úniu v určenej miere a svojím vstupom do Európskeho spoločenstva sa súčasne zaviazala k uplatňovaniu právne záväzných aktov Európskych spoločenstiev a Európskej únie. Právne záväznými aktmi na úseku sociálneho zabezpečenia pre členské štáty Európskej únie (teda aj pre Slovenskú republiku) sú Nariadenie a vykonávacie nariadenie.

30. Podľa čl. 61 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej aj Nariadenie), príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

31. Podľa čl. 61 ods. 2 Nariadenia, s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a/ sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

32. Podľa čl. 65 ods. 2 a ods. 5 písm. a/ Nariadenia, úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Nezamestnaná osoba iná ako cezhraničný pracovník, ktorá sa nevráti do členského štátu svojho bydliska, sa dá k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte, ktorého právne predpisy sa naposledy na ňu vzťahovali. Nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

33. Podľa čl. 1 písm. j/ a k/ Nariadenia, na účely tohto nariadenia "bydlisko" znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva, "pobyt" znamená prechodné bydlisko.

34. Podľa čl. 11 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej aj vykonávacie nariadenie), ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a/ dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b/ situáciu dotknutej osoby vrátane:

- i. povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;
- ii. jej rodinného stavu a rodinných väzieb;
- iii. vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;
- iv. v prípade študentov zdroja ich príjmov;
- v. jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;
- vi. členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

Ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

35. V prejednávanej veci nebolo sporné, že žalobkyňa nezískal pred podaním žiadosti o dávku v nezamestnanosti obdobie poistenia uvedené v § 104 zákona o sociálnom poistení podľa slovenských právnych predpisov.

36. Správny súd dáva do pozornosti, že podľa základného pravidla obsiahnutého v čl. 61 ods. 1 a 2 Nariadenia sa doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu zohľadnia ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov. Z dôvodu, že žalobkyňa takto doby poistenia podľa slovenských právnych predpisov bezprostredne pred jej zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahla, bolo potrebné posúdiť, či sa doby poistenia získané v Spojenom kráľovstve môžu zohľadniť podľa čl. 65 ods. 5 písm. a/ Nariadenia, ktorý predstavuje výnimku z uvedeného základného pravidla, a podľa ktorého by žalobca poberal dávky v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako keby sa na neho tieto predpisy vzťahovali počas jej poslednej

činnosti zamestnanca, a to v prípade, ak si na území Slovenskej republiky zachoval bydlisko. Pod pojmom „bydlisko“ v zmysle únie sa nechápe trvalý alebo prechodný pobyt podľa vnútroštátnych predpisov Slovenskej republiky. Podľa čl. 1 písm. j/ nariadenia pojem „bydlisko“ znamená zvyčajné bydlisko, t. j. miesto, kde má dotknutá osoba zvyčajné bydlisko a v ktorom sa zároveň nachádza jej obvyklé centrum záujmov. „Bydlisko“ predstavuje v tomto zmysle autonómny pojem vlastný právu Únie. Kritéria, ktoré treba vziať pri určovaní miesta zvyčajného bydliska osoby do úvahy a ktoré boli sformulované v judikatúre súdneho dvora sú v súčasnosti kodifikované v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia.

37. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že pojem „trvalý pobyt“ nie je možné stotožňovať s pojmom „bydlisko“. V zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia „bydlisko“ je miesto, kde osoba zvyčajne býva. Na uvedené poukazuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Sp. zn. 1Sžsk/38/2017, zo dňa 27. novembra 2018, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky (v bode 26.) jednoznačne konštatoval, že na zachovanie bydliska a centra záujmov na Slovensku nepostačuje len zachovanie si evidovaného trvalého pobytu, čo je do veľkej miery len administratívna skutočnosť, ktorá neodzrkadľuje realitu. Vo vzťahu k zachovaniu si bydliska na území Slovenskej republiky nezohráva dôležitú úlohu ani zachovanie si žalobkyňou prihlásenia k „trvalému pobytu“ v Slovenskej republike, v zmysle chápania tohto pojmu vnútroštátnou právnou úpravou zákonom č. 253/1998 Z.z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky, pretože pojem „trvalý pobyt“ nie je možné stotožňovať s pojmami „bydlisko“ a „pobyt“ v zmysle únie, keďže „trvalý pobyt“ má skôr evidenčný charakter, ktorý neodzrkadľuje realitu [napr. rozsudok Súdného dvora Európskej únie C-394/13 z 11.09.2014 vo veci Ministerstvo práce a sociálnych vecí c/a B; Najvyšší správny súd Slovenskej republiky sp. zn. 6 Ssk/110/2023 z 31.01.2024].

38. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovanej v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konaní predchádzajúcich ich vydaniu, pri aplikácii zákonnej úpravy uvedených právnych predpisov postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel súd k záveru, že správne orgány si za účelom riadneho zistenia skutkového stavu veci zaobstarali dostatok skutkových podkladov, ktoré následne riadne vyhodnotili a ktoré ich viedli k prijatiu záveru o nezachovaní bydliska žalobcu na území Slovenskej republiky. Všetky relevantné kritériá na určenie bydliska osoby boli správnymi orgánmi aplikované a vyhodnocované, a teda podľa názoru súdu zistený skutkový stav v danej veci postačoval na prijatie záveru o tom, v ktorom členskom štáte mala žalobkyňa obvyklý pobyt a kde mala vytvorené centrum záujmov. Súd konštatuje, že zdržiavanie sa žalobkyne na území Spojeného kráľovstva počas trvania jej pracovného pomeru vyhodnotili správne orgány ako stabilné a to s ohľadom, že mala stabilné zamestnanie, stabilné bývanie a pracovný pomer bol ukončený z jej podnetu. Skutočnosť, kde má žalobkyňa najpevnejšie väzby a kde sa do budúcnosti plánuje usadiť, sú podľa názoru súdu pre posudzovanie jej bydliska počas výkonu poslednej zárobkovej činnosti aj právne irelevantné, nakoľko preukazovanie zachovania bydliska sa hodnotí najmä počas posledného výkonu zamestnania na území členského štátu EÚ/ inom členskom štáte. Tvrdenie žalobkyne o neprerušení väzieb so Slovenskou republikou bez opory v objektívnych skutočnostiach (čl. 11 vykonávacieho nariadenia) resp. jej subjektívny pocit, nepostačuje k zachovaniu bydliska na Slovensku a nutne neznamená že z pohľadu právneho poriadku aj ním je. Len sama okolnosť, že osoba považuje určitý štát za svoje bydlisko, nemôže prevážiť objektívne kritériá vymedzené vo vyššie citovanom ustanovení čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Tým samozrejme nie je vylúčené, že osoba, ktorá má podľa týchto kritérií bydlisko v určitom štáte, môže subjektívne pociťovať hlbší a bližší vzťah k štátu, v ktorom sa narodila, vyrástla, v ktorom sa hovorí jej známym jazykom či ktorého kultúra jej je bližšia. To však môže mať pre určenie jej bydliska na účely Nariadenia význam len v tom rozsahu, v akom je to možné zohľadniť podľa citovaného čl. 11 vykonávacieho nariadenia.

39. Podľa správneho súdu, sociálna poisťovňa, ako aj žalovaná správne vyhodnotili aj to, že na ich záver o nezachovaní si žalobkyňou bydliska a centra záujmov na Slovensku počas jej dlhodobého pôsobenia v Spojenom kráľovstve, nemôžu mať vplyv ani žalobkyňou deklarované každoročné návraty na Slovensko. Správny súd tu poukazuje na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 6Ssk/110/2023 z 31.01.2024, a pretože žalobkyňa nemala status cezhraničného pracovníka (čl. 1 písm. f/ základného nariadenia), t.j. žalobkyňa nebola osobou ktorá by sa z miesta výkonu zamestnania v inom členskom štáte vracala na územie Slovenska denne alebo aspoň raz za týždeň, spôsob strávenia ktorej bol iba na vlastnom slobodnom rozhodnutí žalobkyne, takže, ak sa ju žalobkyňa rozhodla tráviť na Slovensku, táto skutočnosť nemôže byť kľúčovou pre posúdenie, že žalobkyňa si takto zachovala

bydlisko na území Slovenskej republiky, pretože v porovnaní množstvo tohto dovolenkového času stráveného na území Slovenskej republiky aj tak neobstojí v porovnaní s prevažným množstvom času, ktorý počas roka žalobkyňa strávila v inom členskom štáte (Spojené kráľovstvo), kde teda trávila nielen pracovný, ale aj väčšinu mimopracovného času a dovolenkový čas sa žalobkyňa pravdepodobne rozhodla tráviť práve na území Slovenska z dôvodu návštevy rodinných príslušníkov, ktorých inak v priebehu zvyšku roka nenavštevovala.

40. Jednou z podstatných námietok žalobkyne bol dôkaz o tom o tom, že aj počas svojho pôsobenia v Spojenom kráľovstve si zachovala bydlisko a teda aj centrum svojich záujmov na území Slovenskej republiky. Na území Slovenskej republiky sa zdržiavali jej rodičia, súrodenci s rodinami a krstná dcéra, ktorých navštevovala. Správny súd upriamuje pozornosť na cit. čl. 1 písm. i) bod 2 základného nariadenia, podľa ktorého sa na účely aplikácie základného nariadenia za „rodinného príslušníka“ považujú iba manžel/manželka, nepľnoleté deti a nezaopatrené plnoleté deti dotknutej osoby. Vo vzťahu k rodičom, súrodencom s rodinami a krstnej dcéry žalobkyne, v nadväznosti na vyššie uvedené, správny súd konštatuje, že pre účely posúdenia zachovania rodinných väzieb žalobkyne na Slovensku, sa tieto osoby nezohľadňujú [napr. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky sp. zn. 6 Ssk/110/2023 z 31.01.2024; rozsudky Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 9 Ads/95/2015-39 a sp. zn. 3Ads/55/2018-37]. Do uvedenej kategórie „rodinných príslušníkov“ pre účely aplikácie základného nariadenia, v danom prípade nemôže byť započítaná ani krstná dcéra žalobkyne, pretože tá je ohľadne zabezpečenia starostlivosti o ňu odkázaná na svojich rodičov, t. j. na sestru žalobkyne a otca krstnej dcéry a nie priamo na žalobkyňu.

41. Napokon ani skutočnosť, že žalobkyňa bývala v Spojenom kráľovstve v podnájme ešte automaticky taktiež nezakladá záver o tom, že centrum jej záujmov je i naďalej v Slovenskej republike, pretože nájomná forma bývania nie len v podmienkach Spojeného kráľovstva, ale aj v iných členských štátoch, nie je ničím neštandardným, skôr sa jedná o prevládajúcu formu bývania a naviac nemožno nezohľadniť ani to, že podľa tvrdení žalobkyne, toto jej nájomné bývanie počas celej doby jeho pôsobenia v Spojenom kráľovstve bolo zásadne stabilné [(nemenné), napr. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky sp. zn. 7 Ssk 170/2022 z 27.09.2023].

42. Vzhľadom k zisteným skutkovým okolnostiam, sa správny súd stotožňuje so závermi správnych orgánov, že centrum záujmov žalobkyne sa v čase podania žiadosti o dávku v nezamestnanosti, nachádzalo počas príslušného referenčného obdobia pred podaním tejto žiadosti, v inom členskom štáte a to v Spojenom kráľovstve. Pričom uvedenému záveru nasvedčujúcou kľúčovou skutočnosťou je, že žalobkyňa sa počas celej rozhodnej doby zdržiavala v Spojenom kráľovstve, načo následne nadväzuje aj správnymi orgánmi správne ustálená stabilita zamestnania žalobkyne v Spojenom kráľovstve a teda jej orientácia na pracovný trh v Spojenom kráľovstve, pričom forma skončenia pracovného pomeru žalobkyne u posledného zamestnávateľa v Spojenom kráľovstve, pre posúdenie zachovania centra záujmov nie je relevantná.

43. V uvedenom smere, podľa správneho súdu, neobstojí ani obranná argumentácia žalobkyne, že do Spojeného kráľovstva sa vysťahovala iba kvôli lepšie platenej práci, aby sa zdokonalila v angličtine a nasporila peniaze na vlastné bývanie. Uvedené rozhodnutie totižto záviselo len a len na slobodnom rozhodnutí žalobkyne a už aj z tohto rozhodnutia žalobkyne je zrejмым, že žalobkyňa nemala na území Slovenskej republiky také pevné väzby, ktoré by jej zabránili toto rozhodnutie o vysťahovaní prijať. Následne, na deklarovanie stability zamestnania žalobkyne v Spojenom kráľovstve, nadväzujú aj jej odvodové povinnosti v Spojenom kráľovstve a taktiež už zmienené aj jej stabilné bytové podmienky v tomto inom členskom štáte.

44. Uvedené závery, o zachovaní centra záujmov žalobkyne v Spojenom kráľovstve počas rozhodného obdobia pred podaním žiadosti o priznanie jej dávky v nezamestnanosti, nie sú spôsobilé zvrátiť ani žalobkyňou uvádzané skutočnosti ako sú – založenie bankového účtu v Slovenskej republike, pretože uskutočňovanie rôznych typov bankových transakcií (a to aj cezhraničných), nemôže v dnešnej dobe internetového bankovníctva predstavovať žiadny podstatný problém [napr. Najvyšší správny súd SR sp. zn. 6 Ssk 89/2023 z 20.12.2023] a teda nemôže byť ani žiadnym dôvodom, kvôli ktorému by žalobkyňa musela nevyhnutne ostať na Slovensku; obdobne ako aj vlastníctvo pozemkov a rozostavaného domu a platenie miestnych daní, zmluva s mobilným operátorom, záložná zmluva, zmluvy s dodávateľmi energií, návšteva lekárov a krst detí žalobkyne na Slovensku, ako aj komisionálne skúšky detí žalobkyne

na základnej škole, nie sú spôsobilé zásadne zvrátiť správnymi orgánmi prijatý záver o nezachovaní centra záujmov žalobkyne na Slovensku. Tieto skutočnosti môžu síce pochopiteľne predstavovať určité kontakty žalobkyne vo vzťahu k Slovenskej republike, avšak v danej prejednávanej veci nie sú kritériom, ktoré by prevládalo dĺžku pobytu žalobkyne mimo Slovenskej republiky a charakter jej zárobkovej činnosti inom členskom štáte. Tieto skutočnosti môžu preukazovať nanajvýš tak počiatok založenia nového centra záujmov na Slovensku, po predchádzajúcom pretrhnutí väzieb so Slovenskom a prenesení centra záujmov do Spojeného kráľovstva.

45. Napokon ani žalobkyňou proklamovaný úmysel, že sa chcela zo Spojeného kráľovstva vrátiť a zotrvať na Slovensku, nebol pre prejednanú vec relevantným, pretože zohľadnenie kritéria „úmyslu“ dotknutej osoby podľa cit. čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, by prichádzalo do úvahy iba subsidiárne (t.j. podporne) a to vtedy, keď by otázka ustálenia centra záujmov dotknutej osoby ostala nevyriešená aj po aplikácii kritérií uvedených v cit. čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia [napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 10 Sžsk 5/2016 z 13.12.2017]. Navyše úmysel žalobkyne je v zmysle cit. čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia rozhodujúci iba vtedy, keď sa v prípade rozdielného stanoviska medzi inštitúciami dotknutých členských štátov, nepodarí dosiahnuť dohodu o otázke zachovania si dotknutou osobou centra záujmov vo vzťahu k niektorému z nich [napr. Najvyšší správny súd SR sp. zn. 6 Ssk 89/2023 z 20.12.2023], ktorý prípad, ako je to už aj vyššie uvedené, v tejto veci nenastal.

46. Záverom, správny súd pripomína, že správny súd nie je súdom skutkovým a jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu, podľa Správneho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia; či zistil vo veci skutočný stav; či konal v súčinnosti s účastníkom konania; či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahuje zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi a procesnoprávnymi predpismi.

47. V závere súd dodáva, že ak sa osoba rozhodne odísť z krajiny svojho pôvodu napríklad kvôli vykonávaniu zárobkovej činnosti v inom štáte, nemožno premiestnenie bydliska (strediska životných záujmov) na účely čl. 1 písm. j/ Nariadenia stotožňovať s trvalou emigráciou tejto osoby do tohto štátu. Vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie sa odstránili bariéry slobodnému pohybu ľudí a slovenskí občania majú právo sa pohybovať, pracovať a žiť na území iných členských štátov, čo nevyhnutne vedie (hoci aj k dočasnému) premiestňovaniu bydliska. Nepriznanie nároku na dávku v nezamestnanosti automaticky žalobkyňu nepostaví mimo systém sociálneho zabezpečenia Slovenska alebo Spojeného kráľovstva. Zmyslom ochrany pred tým, aby sa osoba ocitla mimo určitého systému sociálneho zabezpečenia, totiž nie je zabezpečiť, aby táto osoba v každom jednom okamihu mala na určitú dávku nárok. Zmyslom je, aby sa na ňu v každom okamihu vzťahovali právne predpisy niektorého členského štátu, podľa ktorých (so zohľadnením zamestnaní a dôb získaných v ostatných členských štátoch) tento nárok môže uplatniť. Nie je však vylúčené, že jej nárok podľa použiteľných právnych predpisov členského štátu nevznikne, pretože nesplní určitú podmienku v nich ustanovenú, a naopak, právne predpisy, podľa ktorých by jej taký nárok mohol vzniknúť, sa na ňu nebudú vzťahovať.

48. Správny súd uvádza, že uplatnenie si nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte inom ako v štáte posledného zamestnania, je výnimkou z pravidla, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania. Cieľom Nariadenia je podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poistenie v nezamestnanosti a zároveň aj to, aby štát niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti. Koordinačné predpisy všeobecne určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaný mal uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve ukončil zamestnanie. V takýchto prípadoch sa žiadosť o dávku v nezamestnanosti posudzuje podľa právnych predpisov príslušnej krajiny. Keď nezamestnaný požiada o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, tento členský štát je v súlade s koordinačnými predpismi povinný skúmať, či je možné dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len v prípade zachovania pevných väzieb a bydliska v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti.

49. Správny súd má za to, že správne orgány vykonali dostatočným spôsobom dokazovanie na preukázanie záveru prijatého v napadnutých rozhodnutiach, ktorý ich viedol k nepriznaniu nároku na

dávku v nezamestnanosti žalobkyni na Slovensku, uplatnenú žiadosťou zo dňa 15.09.2022. A to hlavne v preukázaní skutočnosti, či žalobkyňa v období, ktoré je rozhodné pre posúdenie nároku na dávku v nezamestnanosti mala resp. nemala zachované centrum záujmov na území Slovenskej republiky.

50. V reakcii na námietku žalobkyne o porušení jej ústavne zaručeného práva na súdny prieskum s poukazom na čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia žalovanej, správny súd len stručne uvádza, že v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu sú to všeobecné ako aj správne súdy, ktoré sú primárne ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť a preto sa správny súd zaoberal prípadným porušením základných práv žalobkyne napadnutým rozhodnutím. Vzhľadom na vzhliadnutú nedôvodnosť žaloby žalobkyne v celom rozsahu súd konštatuje, že nedošlo ani k porušeniu jej vyššie uvedených práv.

51. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, po zhodnotení, že rozhodnutia správnych orgánov a tiež ich postupy zodpovedali obsahu spisovej dokumentácie zhrnutej v administratívnom spise a boli v súlade s vyššie označenými zákonnými ustanoveniami zákona o sociálnom poistení ako i ustanovení citovaných európskych nariadení, správny súd dospel k záveru, že preskúmanými rozhodnutiami nedošlo k porušeniu zákona ani chránených záujmov žalobcu, a preto podľa § 190 SSP správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol.

52. O trovách konania rozhodol súd podľa § 167 a nasl. SSP, podľa ktorého účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobkyňa nemala v konaní úspech celkom ani z časti a žalovanej nevznikli také dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od žalobkyne spravodlivo požadovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať v lehote jedného mesiaca odo dňa doručenia rozsudku na Správny súd v Košiciach. Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/, je žalovaným Centrum právnej pomoci.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP (ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve, ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu, účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd, nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g/ až i/ SSP sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.